



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 351/2020-57

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júla 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■, zastúpeného advokátkou Mgr. Elenou Szabóovou, Hlavné námestie 7, Nové Zámky, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Nitra č. k. 34 Er 382/2016-99 z 11. júla 2019 a vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava V a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť ■■■■■ o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a postupu a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. septembra 2019 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa ■■■■■ ■■■■■ ■■■■■, ■■■■■, ■■■■■ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného

porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 34 Er 382/2016-99 z 11. júla 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava V.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresným súdom je pod sp. zn. 34 Er 382/2016 vedené exekučné konanie v prospech obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „oprávnená“), proti sťažovateľovi ako povinnému, a to na základe exekučného titulu, ktorým je zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 5 Zm 438/2014 z 25. marca 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 1 CbZm 366/2015 z 19. mája 2015 dňa 16. októbra 2015 (ďalej aj „napadnuté exekučné konanie“ alebo „exekúcia“).

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na skutočnosť, že podaním z 25. júna 2018, ktoré bolo okresnému súdu doručené prostredníctvom súdneho exekútora, sa domáhal zastavenia exekúcie z dôvodu „*neprimeranosti vymáhanej sumy*“. Následne podaním z 21. augusta 2018, ktoré doručil Okresnému súdu Bratislava V, sa domáhal zastavenia napadnutého exekučného konania z dôvodu „*nesúladu exekučného titulu so spotrebiteľskou právnou úpravou*“.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 34 Er 382/2016 z 21. januára 2019 návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietol.

5. Okresný súd napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 34 Er 382/2016 z 21. januára 2019.

6. Sťažovateľ namieta, že napadnuté uznesenie je formálne, bez akejkoľvek reakcie na jeho sťažnosť. V tejto súvislosti sa bráni záveru súdu, že úver bol poskytnutý

na podnikateľské účely, pričom upozorňuje, že súd zo svojej činnosti musí mať podľa jeho názoru vedomosť o praktikách poskytovania úverov osobám so živnostenských oprávnením, ktoré nie sú podmienené konkrétnym účelom, v dôsledku čoho možno tento postup považovať za nekalú praktiku. Sťažovateľ sa tak domáha, aby mu zo strany súdov bola poskytnutá ochrana ako spotrebiteľovi, pričom vymáhaný nárok považuje za založený na „nekalých zmluvných podmienkach“ a „neprijateľných praktikách“.

7. Podľa názoru sťažovateľa odôvodnenie napadnutého uznesenia, keď okresný súd nereagoval na špecifické argumenty, ktoré boli pre posúdenie veci podstatné, nezodpovedá zákonným požiadavkám na odôvodnenie rozhodnutia podľa § 220 ods. 2 a 3 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a zároveň porušuje jeho právo na spravodlivý súdny proces.

8. V súvislosti s namietaným porušením v ústavnej sťažnosti označených práv postupom Okresného súdu Bratislava V sťažovateľ uvádza, že do dňa podania ústavnej sťažnosti Okresný súd Bratislava V nepostúpil okresnému súdu ako miestne, vecne a funkčne príslušnému súdu jeho podanie z 21. augusta 2018, ktorým navrhoval zastavenie exekúcie vedenej na základe exekučného titulu, ktorým je zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 5 Zm 438/2014 z 25. marca 2015, a to napriek skutočnosti, že hoci z podania vyplýva, že je adresované Okresnému súdu Bratislava V do konania vedeného pod sp. zn. 1 CbZm 366/2015, je zjavné, že bolo zároveň podaním v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. Ex 173/16. V tomto kontexte sťažovateľ uvádza: „Preto voči tomuto súdu namietam prietahy v konaní ako priamy následok pasivity súdu, vedúci čiastočne k odňatiu možnosti súdnej ochrany. Ako vyplýva z písomnosti sťažovateľa z 12.12.2018, sťažovateľ o postúpenie podania aj písomne tento súd žiadal, s upozornením na prietahy v konaní.“

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vo veci samej nálezom rozhodol:

„I. Okresný súd Nitra rozhodnutím sp.zn. 34Er/382/2016-99 z 11.7.2019 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle jeho dodatkových protokolov, práva sťažovateľa zaručené článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky na poskytnutie súdnej ochrany a práva sťažovateľa vyplývajúce mu z 48 Ústavy SR na spravodlivé prejednanie veci pred súdom, a súčasne jeho právo na ochranu majetku zaručené mu článkom 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Okresný súd Bratislava V porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivé prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v zmysle jeho dodatkových protokolov, práva sťažovateľa zaručené článkom 46 Ústavy Slovenskej republiky na poskytnutie súdnej ochrany a práva sťažovateľa vyplývajúce mu z 48 Ústavy SR na spravodlivé prejednanie veci pred súdom v primeranej lehote.

III. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Okresného súdu Nitra - uznesenie sp.zn. 34Er/382/2016-99 zo dňa 11.7.2019... ako aj rozhodnutie OS Nitra sp.zn. 34Er/382/2016-70 z 21.1.2019 a ukladá mu povinnosť vo veci znova rozhodnúť.

IV. Ústavný súd prikazuje Okresnému súdu Bratislava V, aby podanie sťažovateľa z 21.8.2018 (vrátane príloh) urýchlene postúpil Okresnému súdu Nitra k exekučnému spisu OS Nitra sp.zn. 34Er/382/2016.

V. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 3000 eur, ktoré sú označení porušovateľa povinní vyplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu SR.

VI. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov konania...“

10. V súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 bola vec 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 v znení dodatku č. 1 bola prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová – predsedníčka senátu, Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

II.

Relevantná právna úprava

11. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

14. Podľa čl. 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

15. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

16. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Podľa § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať

- a) označenie toho, kto podľa sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody,
- b) označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody,
- c) označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí,
- d) konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

18. Podľa § 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

19. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

20. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a posúdenie vecí ústavným súdom

22. Ústavný súd v úvode svojho posúdenia považuje za nevyhnutné poukázať na to, že návrh na rozhodnutie (petit) v ústavnej sťažnosti nie je určitý. Sťažovateľ v petite nešpecifikoval konkrétny odsek ním označených čl. 46 a čl. 48 ústavy, avšak vychádzajúc z celkového obsahu ústavnej sťažnosti možno konštatovať, že sťažovateľ sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, preto ústavný súd ustálil predmet konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 34 Er 382/2016-99 z 11. júla 2019

23. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že napadnutým uznesením okresného súdu bolo zasiahnuté do jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorého vidí v tom, že okresný súd

- sa nevysporiadal so špecifickými argumentmi sťažovateľa, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam a ktoré sťažovateľ bližšie popisuje aj v ústavnej sťažnosti,

- „*rezignoval na svoju ex offio povinnosť vyplývajúcu z komunitárneho práva*“ skúmať, či nejde o spotrebiteľský právny vzťah a či sa nevymáha nárok založený na nekalých zmluvných podmienkach a neprijateľných praktikách.

24. Vo vzťahu k prezentovanej sťažostnej argumentácii sťažovateľa ústavný súd poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, v zmysle ktorej účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý súdny proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04)].

25. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nepochybne patrí aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 206/07), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

26. Uvedené východiská a závery sa v celom rozsahu vzťahujú aj na nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí, ktorý tvorí osobitný druh civilného procesu prislúchajúci do právomoci všeobecných súdov, ako aj ďalších orgánov verejnej moci určených osobitným zákonom (IV. ÚS 56/2012).

27. Na základe uvedeného sa ústavný súd oboznámil s napadnutým uznesením okresného súdu a v rámci prípravy predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti si od neho

na účel preverenia opodstatnenosti sťažovateľových námietok vyžiadal spis sp. zn. 34 Er 382/2016.

28. Okresný súd po oboznámení sa so sťažnosťou, ktorú podal sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu č. k. 34 Er 382/2016-70 z 21. januára 2019, dospel v napadnutom uznesení k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná. Poukázal na skutočnosť, že nerozhodoval o návrhu povinného na odklad exekúcie a o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, keďže uvedené návrhy mu neboli doručené a nie sú súčasťou súdneho spisu.

29. Ústavný súd považuje nahliadnutím do spisu okresného súdu sp. zn. 34 Er 382/2016 za preukázané, že obsahom spisu nie sú takéto návrhy sťažovateľa. Obsahom tohto súdneho spisu (do dňa podania ústavnej sťažnosti, pozn.) je len návrh na zastavenie exekúcie sťažovateľa z 25. júna 2018, ktorý bol doručený okresnému súdu prostredníctvom súdneho exekútora a ktorý bol predmetom rozhodovania okresného súdu v uznesení č. k. 34 Er 382/2016-70 z 21. januára 2019 a následne na základe podanej sťažnosti predmetom rozhodovania v napadnutom uznesení.

30. K námietkam sťažovateľa, ktorými poukazuje na skutočnosť, že okresný súd úplne „*resignoval*“ na svoju povinnosť skúmať, či nejde o spotrebiteľský právny vzťah a či sa nevymáha nárok založený na nekalých zmluvných podmienkach a neprijateľných praktikách, ústavný súd uvádza, že aj tieto sú z ústavnoprávneho hľadiska zjavne neopodstatnené. Ústavný súd upriamuje pozornosť na tú časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej okresný súd poukázal, že zo zmluvy o revolvingovom úvere č. 190823-24040 uzatvorenej medzi oprávnenou a sťažovateľom 10. apríla 2004 je zrejmé a nepochybné, že sťažovateľ uzatvoril predmetnú zmluvu nie ako fyzická osoba – podnikateľ, ale ako fyzická osoba – podnikateľ. Uvedené vyplýva nielen z údajov o sťažovateľovi, ktoré sú uvedené v záhlaví zmluvy, ale aj z bodu 1.1, kde sa výslovne uvádza, že oprávnená poskytuje sťažovateľovi úver na účely výkonu jeho podnikateľskej činnosti. Na základe uvedeného okresný súd dospel k záveru, že predmetnú zmluvu nie je

možné považovať za spotrebiteľskú a povinného nie je možné považovať za spotrebiteľa v tomto právnom vzťahu.

31. Ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na uvedený právny názor stratili svoje opodstatnenie námietky sťažovateľa, ktorými poukazoval na odklon v rozhodovaní okresného súdu v jeho veci od rozhodnutia iných súdov v spotrebiteľských veciach a ktorými v sťažnosti argumentoval o nemožnosti zabezpečenia spotrebiteľského úveru zmenkou.

32. Bez významu nie je ani skutočnosť, že sťažovateľ sa domáha ústavnoprávnej ochrany v štádiu prebiehajúceho exekučného konania, ktorému predchádzalo konanie pred všeobecným súdom, v ktorom sa sťažovateľ vecne nebránil proti vydanému exekučnému titulu žiadnou argumentáciou. Ústavný súd považuje nahliadnutím do vyžiadaného súdneho spisu za preukázané, že sťažovateľ síce podal námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu sp. zn. 5 Zm 438/2014 z 25. marca 2015, avšak s jedinou vetou, a to, že berie na vedomie dlh voči oprávnenej a prosí o vystavenie splátkového kalendára.

33. Ústavný súd po dôkladnom preskúmaní napadnutého uznesenia nezistil, že by sa okresný súd s podanou sťažnosťou sťažovateľa vysporiadal nedostatočne. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sú zrejmé konkrétne dôvody, na základe ktorých okresný súd zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 CSP. Žiadne známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti nevykazuje a nie je možné prisvedčiť ani tvrdeniu sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má na prejednávajúcu vec odlišný názor, bez ďalšieho porušenie jeho označeného práva neznamena.

34. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením okresného súdu a namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavnú

sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

35. K namietanému porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy je potrebné uviesť, že sťažovateľ namietal porušenie tohto práva v spojení alebo v nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto označeného práva. Ústavný súd preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva na „spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu č. k. 34 Er 382/2016-99 z 11. júla 2019

36. Reflektujúc petit ústavnej sťažnosti sťažovateľa, zastúpeného kvalifikovaným právny zástupcom, podľa ktorého k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru malo dôjsť napadnutým uznesením okresného súdu, ústavný súd dáva do pozornosti svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nemôže dôjsť samotným rozhodnutím konkrétneho orgánu verejnej moci, ale len jeho postupom (nečinnosťou či nesprávnym alebo neefektívnym postupom). Z uvedeného vyplýva, že v prípadoch, ak sťažovateľ namieta porušenie tohto práva konkrétnym rozhodnutím orgánu verejnej moci, nie jeho postupom, ústavný súd takú ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (m. m. III. ÚS 258/05, III. ÚS 337/08, II. ÚS 528/2017).

37. Odhliadnuc od uvedeného, ústavný súd zdôrazňuje, že v ústave a zákone o ústavnom súde má presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127

ods. 1 ústavy, § 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde).

38. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, prostredníctvom právneho zástupcu podal ústavnému súdu takú ústavnú sťažnosť, v ktorej absentuje akákoľvek ústavnoprávne relevantná argumentácia vzťahujúca sa k označenému právu podľa ústavy a dohovoru.

39. Pretože ústavná sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na „*spravodlivé súdne konanie v primeranej lehote*“ podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, resp. jeho postupom v tomto konaní neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec ústavnej sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti v súlade s § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

III.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava V

40. Sťažovateľ namieta, že do dňa podania ústavnej sťažnosti Okresný súd Bratislava V nepostúpil okresnému súdu ako miestne, vecne a funkčne príslušnému súdu jeho podanie z 21. augusta 2018, ktorým navrhoval zastavenie exekúcie vedenej na základe exekučného titulu, ktorým je zmenkový platobný rozkaz Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 5 Zm 438/2014 z 25. marca 2015, a to napriek skutočnosti, že hoci z podania vyplýva, že je adresované Okresnému súdu Bratislava V do konania vedeného pod sp. zn. 1 CbZm 366/2015, je zjavné, že bolo zároveň podaním v exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. Ex 173/16, v dôsledku čoho Okresný súd Bratislava V porušil jeho označené práva.

41. Ústavný súd považuje z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 34 Er 382/2016 (ďalej len „vyžiadaný spis“) za preukázané, že jeho súčasťou je na č. 1. 26 aj kópia listu Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 1 CbZm 366/2015 zo 6. novembra 2018, adresovaného sťažovateľovi, ktorým tento informoval sťažovateľa, že 23. júna 2018 mu bol doručený jeho návrh na zastavenie exekúcie „sp. zn. 161/EX 173/16-41“. Okresný súd Bratislava V v predmetnom liste uvádza, že v exekučnom oddelení neexistuje exekúciu vedenú pod takouto spisovou značkou a na základe odpovede súdneho exekútora [REDAKOVANÉ] bolo zistené, že uvedená exekučná vec sp. zn. EX 173/16 patrí okresnému súdu. V závere Okresný súd Bratislava V informuje sťažovateľa, že návrh na zastavenie tejto exekúcie je vzhľadom na uvedené potrebné adresovať okresnému súdu, na tam konkrétne uvedenú adresu.

42. Z vyžiadaného spisu považuje ústavný súd za preukázané, že sťažovateľ okresnému súdu do konania vedeného pod sp. zn. 34 Er 382/2016 neadresoval žiadny iný návrh na zastavenie exekúcie ako ten, ktorý bol predmetom jeho prieskumu popísanom v bode III.1 tohto uznesenia.

43. Pokiaľ sťažovateľ namieta, že Okresný súd Bratislava V nepostúpil jeho podanie z 21. augusta 2018 na rozhodnutie súdu, ktorý je miestne, vecne a funkčne príslušný konať o jeho podaní, a to „*per analogiam k § 41 a 43 CSP*“, ústavný súd uvádza, že analogická aplikácia § 41 a § 43 CSP je v tomto prípade vylúčená, keďže v preskúvanom prípade už pred podaním návrhu na zastavenie exekúcie existoval miestne, vecne a funkčne príslušný súd, a to okresný súd, ktorý viedol napadnuté exekučné konanie na základe návrhu oprávnenej z 20. apríla 2016. Sťažovateľ bol Okresným súdom Bratislava V o tejto skutočnosti riadne informovaný.

44. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom Okresného súdu Bratislava V a namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 s ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

45. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v petite jeho ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu